

"A kézzátételt ne siesd el senkinél!"

2008. July 11.

Igehirdetés, Hajmáskér, 2008.07.08.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy itt lehetünk szent színed előtt, s a Te Igéd bölcsességét kérhetjük magunknak, mikor nem használ az emberi okoskodás, s a Te Lelkedet kérhetjük, hogy töltsön el minket szeretettel, amikor úgy érezzük, más már nem segít. Mindenség Istene, légy velünk, és taníts minket, erősíts minket, adj nekünk hitet, hogy legyünk készek és képesek szolgálni a Te szeretett Fiadnak, a mi Urunk Jézus Krisztusnak. Ámen.

Így szól Istennek Igéje Pál Timóteushoz írott első leveléből, az 5. résznek a 21.-25.-ig terjedő verseiből:

Kérve kérek, Istenre, Krisztus Jézusra és a választott angyalokra, hogy tartsd meg ezeket előítélet nélkül, és semmit se tégy részrehajlásból. A kézzátételt ne siesd el senkinél! Mások bűneiben ne légy részes! Tisztán őrizd meg önmagadat! Ezután ne csak vizet igyál, hanem - gyomrodra és gyakori gyengélkedésedre való tekintettel - élj egy kevés borral is. Némely ember bűnei nyilvánvalók, és előtte mennek az ítéletre; másokat viszont követnek. Ugyanígy nyilvánvalók a jó cselekedetek is, és amelyek másfélék, azok sem rejthetők el. (1Tim 5,21-25.)

Kedves Testvéreim! Megvallom őszintén, kerestem, hogy vajon miről prédikáljak ma. Vajon mi legyen Istennek az az Igéje, amely az én személyes kérdéseimre, és amely a lassan közögggyé váló közös kérdéseinkre választ adhatna. És nem találtam. És egész héten nem volt válasz, nem volt Ige. Aztán ma reggel, egyszer csak rátaláltam, mégpedig úgy, hogy a múlt vasárnapi könyvjelzőmet ahol hagytam, kinyitottam ott a Bibliát. És jé, a Timóteushoz írott levélből megjött a válasz. Mit kell tenni, hogyan kell cselekedni.

Dehát miről is van szó ebben a levélben? Timóteus egy gyülekezet lelkipásztora. Egy közösség vezetője, aki megpróbálja jól tenni a dolgát. S akit Pál apostol óva int, mert tudja azt, hogy mihelyt valaki valamit tesz, fennállnak a hibalehetőségek, és mihelyt valaki bármilyen pozícióba kerül, azonnal megjelennek körülötte az emberek.

A másik lényeges kérdés, hogy vajon egy keresztyén gyülekezet kiből épül fel? Hogyan és mely embereket fogadhat be teljes jogú tagoknak, mert hiszen akkor még ez nem volt olyan egyszerű, mint most. Hiszen ha valaki idejön közénk, befizeti az egyházfenntartói járulékot, elég ha csak szóban mondja, hogy ő református volt, megkeresztelték valamikor valahol, konfirmálkozott valamikor valahol, elhisszük neki, és itt örvendezünk, hogy itt van közöttünk, benn ül a padsorokban, énekl a zsoltárokat, hallgatja az Igét, s talán idővel meg is ismerkedünk vele.

Az ókeresztyén egyház gyülekezeteiben ez nem volt ennyire egyszerű. Ott bizony-bizony lépcsőfokok voltak. Egy bizonyos – mondjuk így – beavatási folyamaton kellett túljutnia annak az embernek, aki egy gyülekezet teljes jogú tagjává, nemhogy vezetőjévé kívánt lenni. Először el kellett járni közéjük. Aztán életével bizonyítania kellett azt, hogy ő valóban komolyan veszi azt a tanítást, amit a Krisztus adott, hogy ő komolyan alázattal engedelmeskedik a gyülekezet vezetőinek, presbitereinek, be kellett bizonyítania azt, hogy számára mindennél fontosabb a hit, az anyagi javainál is, az előbbre jutásánál, mindennél. És amikor az életével, a cselekedeteivel bizonyosságot tett arról, hogy méltó arra, akkor következett egy kézzátétel. Egy kézzátétel, amellyel gyülekezeti taggá, és egy másik kézzátétel, amivel akár gyülekezeti vezetővé, presbiterré tették.

Tudjátok, Timóteust figyelmezteti erre Pál. Ne sietted. Ne ess bele abba a csapdába, hogy mindenkit egyből a kebledre ölelsz, mindenkinek annyira örülsz, hogy megjelent végre körülötted, hogy nem várod végig ezt a folyamatot. Hogy nem adsz neki időt, nem adsz neki lehetőséget, hogy bizonyítson, mert így gyakran előfordulhat az, hogy olyanok is bekerülnek egy gyülekezetbe, bekerülnek egy közösségbe, akik később nem építik, hanem akár bomlasztják azt.

Vigyázz azzal, kit engedsz a bárányok közé, mondja Pál. És vigyázz arra, hogy ha valaki bűnt követ el, akkor ne légy benne részes. Te, Timóteus, te nem csupán egy vagy a sok közül, hanem te akarod vezetni ezt a gyülekezetet. Akkor légy jobb, tartsd távol magadat. Tartsd távol a másik ember bűnétől, és természetesen te magad se kövess el ilyeneket. Őrizd meg tisztán önmagadat.

Persze, kedves Testvéreim, gondolom én, már akkor sem lehetett ez egyszerű. Nem véletlenül óvja a viszályt keltő emberektől is. Ugyanis, gondolatok csak bele, ahhoz, hogy valaki azt mondja, hogy itt viszály van, tulajdonképpen elég egy ember, aki mondja a rosszat folyamatosan. És belekényszeríti a másikat, hogy válaszoljon. Aki olyan csatákba, olyan háborúkba kényszerít bele minket, amit nem akarunk, és amelyek nem a mi háborúink.

Hányszor van olyan, hogy egy embert valamiért kipécéznek, és elkezdnek mondani rosszat rá. S minél később válaszol, annál magasabba hág az a rágalmaszöveg, ami összegyűlik. Ha meg válaszolt, akkor partner a sárdobálásban. Ugye, így van, Testvéreim?

Éppen ezért kell vigyázni a gyülekezeteinkre. Hogy kiket engedünk be magunk közé. Éppen ezért kell – keserű lecke –, de megtanulni az embernek, hogy kiket nevez barátjának. Kiket mennyire enged közel magához, és a célhoz, az élethez, amelyet élni kíván.

Érdekes dolog, és nagyon sokszor elgondolkodom azon, hogy vajon miközben a gyülekezet építésről beszél, Pál mintegy kiszólásként Timóteusnak mond egy érdekes mondatot, hogy „ezután ne csak vizet igyál - gyomrodra és gyakori gyengélkedésedre való tekintettel - élj egy kevés borral is.” Teológusként nagyon jót nevettem ezen. Sőt, azt mondtuk, hogy kérem szépen, itt a borivók részére külön bibliai Ige van, hogy lám-lám, föl vagyunk mentve az alól, hogyha valaki azt mondja, hogy mért iszunk.

Pedig nem erről van szó. A bor sokkal többet jelent, mint egyszerűen egy részegítő ital. Hiszen mivel az egyiptomiak réges régen kitalálták a sört, mondhatta volna Pál, hogy élj egy kicsiny sörrel. Vagy valamiféle más

erjesztett alkohollal, majd rendbeteszi a gyomrodát. De nem, mert a borral élés az egyrészt szimbolizálja Krisztus vérének magunkhoz vételét, másrészt bemutatja azt, hogy Timóteustól ő nem azt várja el, hogy minden elvárásnak megfeleljön. Nem absztinenciát követel tőlünk az Isten, hogy mindentől zárkózzunk el, és mondjunk le mindenről. Nem. Élünk teljes életet. Éljen Timóteus is teljes életet, a gyülekezet is teljes életet. A lelkes maga vállalja fel az életnek minden területét. Hogy igenis ott vagyunk, véleményünk van, igenis részt veszünk benne, mert Isten ajándékának tekintjük, de mértékkel. Egy kicsiny borral éljél.

Aztán még valamire figyelmezteti ezt a vezetőt. Ami megint csak elgondolkodtató, főleg ebben a mai világban, amiben élünk. Azt mondja, hogy némely ember bűnei nyilvánvalóak. Igen, ha látunk egy gyilkost, aki lelőtt valakit, a móri mészáros, megfogták, nyilvánvaló, hogy mit csinált. Vagy akár a szemünk előtt dobál molotov-koktélt valakire, vagy éppen megengedhetetlen ruhában, megengedhetetlen módon végig vonul egy városon. Ezek nyilvánvaló bűnök. De vannak olyanok, amiket nem látunk. Amikor az ember titokban, a mi hátunk mögött rágalmaz, amikor titokban a mi hátunk mögött aláír papírokat, vagy éppen megcselekszik olyan dolgokat, amiről nincs fogalmunk, nem látjuk, és nem értjük azt, hogy vajon mért lesznek egyszer csak hirtelen nagyon gazdag, vagy vajon mért lesznek hirtelen ellenségeik, vagy éppen miért van az, hogy a világ mindig negatívára fordul ott, ahol ő megjelenik.

Nem nyilvánvaló a bűne. Sőt, szépnek látjuk. Sőt, kedvesnek látjuk. Sőt, beengedjük a gyülekezetünkbe. Nem tesszük, semmiféle próbának nem vetjük alá, mert úgy gondoljuk, hogy ő olyan rendes ember. Annyira szeretetre méltó, annyira gondoskodó, hát ugyanolyan, mint mi. De hányszor esett bele az egyház abba a csapdába, hogy az ugyanolyan, mint mi, aztán végül elárulta. Az ókeresztény egyház nem egy olyan történetet ismer, hogy beépültek a gyülekezetekbe a besúgói a rómaiaknak. Elmentek az istentiszteletre a katakombákba le, aztán utána, amikor megtudták a következő istentisztelet időpontját, akkor értesítették a római katonákat, akik már ott a föld alatt várták az összegyűlt gyülekezet tagjait, vagy hirtelen rájuk rontottak, és természetesen mindenkit, kivétel az árulót, letartóztattak, aztán vagy keresztre feszítették, vagy vadállatok elé dobatták őket.

Kedves Testvéreim, mindig vannak ilyenek. Akik be akarnak furakodni, és ezekkel szemben azt mondja Pál Timóteusnak, hogy fontos, hogy legyen e próbaidő. Amíg nem részei a beavatásnak, amíg nem kapják meg a kézrátételt, nem teljes jogú tagjai egy gyülekezetnek. Amíg egy ilyen késő éjszakai istentiszteletre, egy titkos összegyűlésre nem alanyi jogon kap információt, hanem csak az utolsó pillanatban, valaki kézen fogja, és elvezeti a gyülekezet közösségébe. Amíg nem nyitott minden titkunk előtte, hanem persze, szeretjük, persze, hisszük, és bízunk benne, hogy Krisztus szolgálja ő is, de azért próbaidőn tartjuk. Hogy vajon elárulni akar minket, vajon csak szép szavakat mond, amelyekkel azt hisszük, hogy tulajdonképpen olyan ő, mint mi, és ugyanazt akarja, mint mi, vagy tényleg egy közülünk, aki hittel vallja Urának a Krisztust, akinek nem a személyünk fontos, hanem az, hogy Isten szolgálója lehessen, bárhol a világon.

Pál apostol, egyrészt miközben azt mondja Timóteusnak, hogy a rossz cselekedetek ilyenek, hogy vannak, akiknek nyilvánvalók, és vannak, akinek rejtettek, ugyanezt mondja a jóról is. Mert a nyilvánvaló jócselekedeteit mindenkinek látjuk. De nagyon gyakran történik olyan, hogy valaki az adományát csak csendben adja oda. Nagyon gyakran, amikor az ember szívből és lélekből ad, amikor az Isten indítja, akkor úgy cselekszi a jót, hogy más nem is tud róla. Odateszi az ajtó elé a szükségét szenvedőnek az ételmezt, mert nem hálát vár érte, hanem neki magának öröm, hogy jót tehetett. Vagy odateszi az ügyintéző a paksaméta tetejére a dossziéját annak, akiről tudja, hogy el kell már intézni, mert hosszú ideje húzódik, vagy megvédi úgy idegen társaságban a másikat, hogy annak, akiről szó van, említést sem tesz róla.

De idővel minden kiderül. Mert akinek szívből jövök a jócselekedetei, az előbb-utóbb éppúgy lebukik jócselekvés közben, mint ahogy a gonoszokról is kiderül minden. Fontos éppen ezért, hogy adjunk időt magunknak és embertársainknak, hogy tudjuk egy kicsit egy bizonyos időszak távlatából nézni azt, amit most jelennek hívunk, mert akkor talán másként látjuk a dolgokat, talán másként értelmezzük a dolgokat, s lehet, hogy ami olyan egyértelműnek tűnik ma, az néhány nap, néhány hét, hónap, vagy év távlatából kiderül, hogy csupán látszat, csupán szemfényvesztés, csupán pillanatnyi fellángolás volt. Az, hogy ki tudja tartani magát Pál tanításaihoz, ki az, aki meg tudja magát őrizni tisztán, ki az, aki nem részeltet senkit előnytelen haszonban a mai napon, az holnap láthatóvá válik.

Éppen ezért, kedves Testvéreim, amikor gyülekezetet építünk, s hiszem, hogy mindannyian Isten előtt gyülekezetet építünk, szem előtt kell tartanunk ezeket a jótanácsokat. Amit egy olyan ember adott, aki sok gyülekezetet fundált e világban, sok olyan gyülekezetet alapított szerte a Földközi tenger vidékén, amely mind a mai napig megvan, s amely erős egyháza a Krisztusnak, még akkor is, ha néhol római katolikusnak, máshol reformátusnak, harmadik helyen evangélikusnak, vagy bármilyen más gyülekezetnek is hívjuk.

Kétezer év távlatából ideje elővennünk az atyák bölcsességét, ideje képletesen az ő szemüvegükön keresztül nézni önmagunkat s a világot, amelyben élünk, s ideje, hogy hitünket megreformálva, gondolkodásunkat visszaalakítva a Krisztusához, tudjunk őszintén, tisztán, de nem önmagunkat, hanem Istent képviselve élni e világban. Ámen.

Gyertek, imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy az emberi okoskodást, és ravaszkodást a Te bölcsességed mindig felülírja. S hogy akik ma rosszat akarnak, Te cselekedetüket holnapra jóra tudod fordítani. Köszönjük Néked azt, hogy itt állhatunk és hittel reménykedhetünk a Te megtartó szeretettedben, s abban, hogy mi, akik Terád tekintünk, meg tudjuk cselekedni mindazt, amit tőlünk elvársz az Úr Krisztus nevében.

Mindenség Istene, segíts nekünk, hogy legyünk bölcssek, s legyen az életünk hittel tele. Hogy ne akarjunk rosszat, s társai sem legyünk senkinek ebben. Hogy tudjuk mind magunkat, mind embertársainkat bölcs önfegyelemre intve időt adni arra kinek-kinek, hogy bizonyítson. S mielőtt a magunk életéről döntünk, akkor is várjunk egy pillanatot, szusszanjunk egy kicsit, hogy láthassuk, komolyan szívünk kívánsága-e az, amit tenni akarunk, hogy valóban igaz hitből fakadó cselekedet, vagy pillanatnyi fellángolás.

Mindenség Istene, kérünk Téged, nap mint nap Te taníts minket az Úr Krisztus Igéjének szolgálatára. Hogy legyünk hűségesek és méltók, hogy legyünk készek, s tudjuk is cselekedni mindazt, ami hitünkéből fakad. Mennyei Édesatyánk, vigyázz miránk, testünk és lelkünk épségére egyaránt. Légy azokkal is, akik nincsenek közöttünk, akiket munkájuk, betegségük, szívükben lévő háborúik, vagy bármi más elszakított közülünk. Urunk, adj gyógyulást betegjeinknek, adj békességet és szeretetet mindnyájunk szívébe, adj nekünk bölcs megértést, és tisztánlátást, hogy őszinte hittel és tiszta szívvel imádkozhassunk úgy, ahogy a Te Megváltó Fiad, a mi Urunk, Krisztus tanított, eképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltesd meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is; a mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a Ti szíveteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.